

de fast lønede Embedsmænds Kontorbetjente faaledes ind i Forholdene paa alle mulige Maader, at det ved enhver Dom saa godt som hovedsagelig kommer an paa: har Kontorbetjenten eller Fuldmægtigen en eller anden Interesse i denne Sag? Man er allerede gaaet for vidt heri, men at føre disse Personers Interesser længere frem i Lovgivningen gaar ikke an. Man har aarlig ved Kontorholdslovene haft Minder derom, og der er stadig blevet sagt: vi kunne ikke give mere til disse Kontorbetjente, det kan Staten ikke orke; derfor maa vi hjælpe dem paa anden Maade, vi maa hjælpe dem til private Forretninger. Jeg siger, at dette er det Forkerteste, man kan gjøre. For det Første stiller man Forholdet sjevnt, man faar ikke faste Embedsmænd, naar man samtidig sportulerer denne Embedsstands Betjente, thi det er klart, at naar man sportulerer Embedsmandens Betjent, indvirker man indirekte paa Embedsmandens egen Indtægt. Man maa hellere — det er til Statskassens eget Lær — saa meget som muligt holde Rettsbetjentenes eller Kontorbetjentenes Forretninger udenfor det private Omraade, eller rettere sagt forbyde dem private Forretninger, eller i alt Fald forhindre, at deres Forretninger tiltage i større Omfang, og derimod give dem høiere Gage af Statskassen; thi det er den letteste Ting paa Jorden at paavise, at det er imod Statskassens Interesse, at disse Mennesker have deres væsentligste Fortjeneste af private Forretninger, der staa i Forbindelse med Rettens Meie. Det er let at se, naar Staten hovedsagelig har sine store, betydelige Indtægter af Thinglæsninger, af Stempelintraderne og af Halvprocentsafgiften, og man tillægger Kontorbetjentene deres væsentligste Indtægter ved de Dokumenter, hvorved disse Intrader skulle komme ind, at jo høiere disse Afgifter til Statskassen ere, jo mindre er det muligt for Kontorbetjentene at faae indbringende Forretninger ved at udføre Skrivelser og Lignende. Kontorbetjentene ere altsaa opfordrede til at sætte Statskassens Intrader ned for at forhøje deres egne Indtægter. Nu siger jeg, at naar Embedsmanden er stillet saaledes, at han skal kontrollere, om alle de Dokumenter, der komme til ham, ere udfærdigede paa det rette Stempelpapir, om Halvprocentsafgiften er regnet rigtig, og om Gebyrerne ere regnede paa den rette Maade, og hans Kontorbetjent har den modsatte Interesse, saa skulde det dog være mærkvaardt, om det skulde være rigtigt at henvise Kontorbetjenten til at tage sine Indtægter paa et Punkt, hvor netop Statens Interesse er hans egne vigtigste Interesses Konkurrent. Jeg siger: Løn Kontorbetjentene med høiere Gage, og hold dem udenfor den Slags Ting, i Stedet for at opfordre dem til saa meget som muligt at forpurre, at ethvert Skifte kan ordnes i Enighed og Samdrægtighed, idet de nu lægge hele deres Plan paa at faae saa mange Auktioner og Inkasationer som muligt. Dette er

Staten jo saa meget som muligt interesseret i. Selv om den ved at lønne disse Mennesker fast, kommer til at give større Summer ud, saa vil det dog ikke koste den mere; thi det vil komme flere Gange ind igjen ved Stempelintraderne, ved Halvprocentsafgiften og ved Thinglæsningegebyrerne osv. Det er fra dette Standpunkt, at jeg vil modsætte mig Bestemmelsen om, at det ikke skal være Kreditorerne tilladt, med mindre de ere enige Een som Alle, at sætte igjennem, hvad de anse for rigtigt, og Loven siger ikke engang, at det altid kan ske, naar de ere enige, men kun at det kan ske i Reglen. Deri ligger, at selv om de alle ere enige, kan dog Rettsbetjenten sige: Nei, her finder jeg Anledning til at gjøre en Undtagelse. Vaade i § 24. og i § 30 staa der ikke Andet, end at naar de Vedkommende ere enige, bør de „i Reglen“ have Afgjørelsen. Det er denne ene Side, jeg skal henholde mig til, da Liden er saa langt fremrykket.

Justitsministeren: Det tør vel forudsættes, at det er Thingets Hensigt at nedsætte et Udvalg til nærmere Overveielse og Behandling af nærværende Lovforslag, og saameget mindre føler jeg mig opfordret til i dette Øieblik at gaa dybere ind paa at omtale de forskjellige Enkeltheder, som ved denne Forhandling ere blevene fremdragne. Det er forsaavidt kun nogle faa Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at fremsføre for Thinget. Det ærede Medlem, som først havde Ordet, gjorde blandt Andet ogsaa nogle Erindringer med Hensyn til § 77. Han anførte nemlig dels, at der manglede Bestemmelse om, hvilket Stempelpapir der skulde benyttes til det Dokument, der omhandles i denne Paragrafs første Stykke, dels bemærkede han, at det maatte anses for besynderligt, at man i denne Paragraf havde optaget den Regel, som findes i andet Stykke; det er navnlig den sidste Udtalelse, som foranlediger mig til at gjøre en Bemærkning. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at Bestemmelsen i andet Stykke har en besynderlig Plads i denne Lov under Forudsætning af, at der saanitidig med denne Lov udkommer en anden Lov med almindelige Bestemmelser om Skiftegebyrerne; men jeg maa tillade mig at minde om, at, da jeg forelagde dette Lovforslag i Oktober Maaned, henlebede jeg Opmærksomheden paa, at der var forskellige Bestemmelser i dette Lovforslag, som maatte undergaa Forandring, naar det Lovforslag maatte blive vedtaget, som min ærede Kollega Finansministeren var betænkt paa at forelægge om Reformen i Skiftegebyrlovgivningen. Det er saaledes aabenbart, at, naar det Lovforslag, som jeg henviser til, maatte blive vedtaget, i hvis § 14. andet Stykke der findes en Bestemmelse, som svarer til § 90 i nærværende Lovforslag, maa denne Paragraf udgaa, og ligeledes er det vist, at, naar de Gebyrbestemmelser, som foreslaas i det nævnte Lovfor-